

# EL LLENGUATGE

## Burinar i alambinar

**O**btenir, a partir dels noms camí, destí, matí i patí, els verbs caminar, destinat, matinar i patinar, no sembla que presenti cap problema ni que ofereixi cap dubte a ningú. Teòricament, el mateix s'hauria d'esdevenir amb els noms burí i alambí que originen, analogament, burinar i alambinar. Però a la pràctica hem pogut adonar-nos que no és pas així. Perquè, en castellà, a burí i alambí corresponen «buril» i «alambique», cosa que els ha originat els verbs «burilar» i «alambicar», que són els que fan servir, a tort, els qui no tenen present que si camí origina caminar, burí ha d'originar burinar.

Alambinar significa «destilar amb l'alambí» i «extreure l'essència» (d'alguna cosa), però es fa servir especialment, en una prosa normal, en el sentit figurat de «subtilitzar excessivament», que és el que ha creat les expressions llenyatge alambinat i estil alambinat.

Naturalment, el sentit figurati no té repercussions mortològiques. I, en qualsevol cas, en català es tracta de alambinar i no de «alambicar», que és una forma que cal eliminar. El mateix cal dir de burinar. Burinar vol dir gravar amb el burí, però avui el verb té una nova aplicació, derivada de la pràctica de l'escalada artificial: Els escaladors fan servir uns burins especials amb què practiquen uns forats o fissures a la roca on introduïxen les clavilles o pitons. I la majoria en diuen «burilar», tal com hem pogut comprovar en algunes cròniques de les seves ascensions. Convindria, per tant, que es adonessin quan han de rectificar. Si han de matinar i caminar per tal d'acostar-se al peu de la paret, quan s'hi enfilen allò que han de fer es burinar.

ALBERT JANE